

ГОРГАН О. Л.,

голова

*(Вишгородська районна державна
адміністрація Київської області)*

УДК 342

**ПРОКУРОРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ ЩОДО БОРОТЬБИ
З КОРУПЦІЄЮ У КОНТЕКСТІ РЕФОРМИ
ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ**

Публікація розкриває особливості прокурорської діяльності щодо боротьби з корупцією в контексті реформування органів прокуратури України, а також визначає мету та завдання такої реформи. Досліджено основні стадії та ключові нововведення реформування прокуратури, проаналізовано основні положення Закону України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 р. порівняно із Законом України «Про прокуратуру» від 05.11.1991 р. Зосереджено увагу на міжнародному досвіді діяльності органів прокуратури. Проаналізовано механізм функціонування Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, висвітлено проблемні питання участі прокурора в провадженні у справах про корупційні адміністративні правопорушення. Охарактеризовано основні положення відомчого правового регулювання боротьби з корупцією в органах прокуратури України.

Ключові слова: *органи прокуратури, реформа, Спеціалізована антикорупційна прокуратура, корупція, координація.*

Публикация раскрывает особенности прокурорской деятельности в сфере борьбы с коррупцией в контексте реформирования органов прокуратуры Украины, а также определяет цели и задачи такой реформы. Исследованы основные стадии и ключевые нововведения реформирования прокуратуры, проанализированы основные положения Закона Украины «О прокуратуре» от 14.10.2014 г. в сравнении с Законом Украины «О прокуратуре» от 05.11.1991 г. Сосредоточено внимание на международном опыте деятельности органов прокуратуры. Проанализирован механизм функционирования Специализированной антикоррупционной прокуратуры, освещены проблемные вопросы участия прокурора в производстве по делам о коррупционных административных правонарушениях. Охарактеризованы основные положения ведомственного правового регулирования борьбы с коррупцией в органах прокуратуры Украины.

Ключевые слова: *органы прокуратуры, реформа, Специализированная антикоррупционная прокуратура, коррупция, координация.*

The article reveals the features of prosecutorial activities in fighting against corruption in context of reforming the prosecution authorities of Ukraine, and also determines the goals and objectives of such a reform. The author investigated basic stages and key innovations of reforming the prosecutor's office, analyzed the main provisions of the Law of Ukraine «On Prosecutor's Office» on 10.14.2014 in comparison with the Law of Ukraine «On Prosecutor's Office» from 05.11.1991. It focuses on the international experience of the prosecution. There analyzed the mechanism of functioning of Specialized anti-corruption prosecutor's office and illuminated the problematic issues of prosecutor's participation in proceedings concerning administrative violations in the field of corruption. It describes the main departmental legal regulation of the fight against corruption in the Prosecutor's Office of Ukraine.

Key words: *bodies of prosecutor's office, reform, Specialized anti-corruption prosecutor's office, corruption, coordination.*

Вступ. Сучасний підхід до проблеми державотворення в Україні передбачає системне запровадження революційних змін у всіх галузях державного управління, зокрема щодо боротьби з корупцією. Вказане обумовлює надзвичайну актуальність дослідження алгоритму роботи прокуратури щодо боротьби з корупційними проявами.

Питання діяльності правоохоронних органів з протидії злочинності й корупції в Україні та участі в цьому органі в прокуратури стали предметом вивчення у працях Є. Блажівського, М. Бурбики, Ю. Грошевого, Л. Давиденка, В. Долежана, О. Кальмана, П. Каркача, М. Косюти, М. Курочки, В. Малюги, С. Мірошніченка, М. Мичка, В. Нора, Є. Поповича, М. Руденка, В. Синчука, Д. Суходубова та ін. Однак із урахуванням комплексного реформування системи прокуратури, започаткованої Законом України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 р., виникає необхідність переосмислення та подальшого наукового пошуку проблем і шляхів їх вирішення у цій сфері.

Метою статті є: 1) аналіз системи та структури органів прокуратури в контексті антикорупційної діяльності, дослідження функцій прокуратури щодо подолання корупційної проблеми; 2) дослідження змін у функціонуванні прокурорської системи у зв'язку із проведенням реформи органів прокуратури та вплив цієї реформи на ефективність боротьби проти корупції; 3) вироблення шляхів вдосконалення прокурорської діяльності щодо боротьби з корупцією як у сфері кримінального переслідування, так і в позакримінальній діяльності.

Результати дослідження. Одним із основоположних нормативно-правових актів, які регулюють діяльність органів прокуратури, є чинний Закон України «Про прокуратуру» від 05.11.1991 р., що втрачає чинність 15.07.2015 р. У ст. 10 цього закону зазначено, що Генеральний Прокурор України та підпорядковані йому прокурори з метою підвищення ефективності протидії злочинності та корупції координують діяльність правоохоронних органів з питань протидії злочинності та корупції [5]. У зв'язку з прийняттям Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань удосконалення діяльності прокуратури» від 18.09.2012 р. до Закону України «Про прокуратуру» було внесено ряд змін та доповнень, завдяки яким значно звужено можливості нагляду за додержанням і застосуванням законів, а також зміщено вектор прокурорського нагляду безпосередньо із суб'єктів господарювання на контролюючі органи [1].

Але незважаючи на це, органи прокуратури в тій чи іншій мірі зберегли певні недоліки, серед яких можна виділити: непрозорість та неефективність результатів діяльності, корумпованість, надмірні адміністративні повноваження керівників, активна участь у політично заангажованих процесах, низький професійний рівень, закрита процедура призначення прокурорів на адміністративні посади. На жаль, зміни та доповнення до чинного закону в повній мірі не усунули ці та інші проблеми.

Реформа прокуратури – це найважливіше зобов'язання України, яке було взято нашою державою при вступі до Ради Європи ще у 1995 р. З того часу Парламентська Асамблея Ради Європи, інші європейські інституції та високопосадовці постійно наголошували українській владі про необхідність реформування прокуратури. Завдання реформи – створити демократичну, професійну та самоврядну систему органів прокуратури, що у своїй діяльності керується Конституцією України, законами та провідними європейськими стандартами прав людини. З цією метою Верховна Рада України ухвалила довгоочікуваний закон «Про прокуратуру» від 14.10.2014 р. № 1697-VII, який мав вступити у дію 15.07.2015 р. Подібний законопроект ще у 1995 р. розробили європейські фахівці, і саме його було взято за основу при розробці українського варіанту закону, адже новий Закон «Про прокуратуру» покликаний трансформувати вітчизняну прокуратуру в руслі європейської юстиції.

Закон «Про прокуратуру» від 14.10.2014 р. ознаменував нову віху в розвитку прокурорської системи і став базою для створення стратегії реформування Генеральної Прокуратури України. Так, 06.03.2015 р. Генеральний Прокурор України В. Шокін та заступник Генерального Прокурора Д. Сакварелідзе представили громадськості стратегію реформування органів прокуратури України. «Концепція реформування органів прокуратури розроблена з урахуванням європейського та американського досвіду, адже Україна має амбітні плани

увійти до європейської спільноти», – повідомив під час презентації В. Шокін. За словами Генерального Прокурора України, Президент України П. Порошенко і суспільство вимагають створення абсолютно нової прокуратури: з новими підходами у роботі та кадрами, які стануть рушійною силою реформування всієї системи органів прокуратури.

Презентуючи бачення реформи органів прокуратури, заступник Генерального Прокурора Д. Сакварелідзе акцентував увагу на нагальних вимогах українського суспільства: «Це реформування правоохоронних органів, безкомпромісна боротьба з корупцією та самоочищення самої системи прокуратури». Також він додав, що концепція буде реалізована у максимально короткі строки. Конкретизуючи кардинальні та важливі напрямки системної і структурної реорганізації прокуратури, заступник Генерального Прокурора зазначив, що передусім необхідно звільнити прокуратуру від зайвих функцій, оптимізувати та дебюрократизувати наявні системи та процедури, впровадити сучасні системи автоматизації відповідно до європейських стандартів. Не менш важливим, за словами Д. Сакварелідзе, є створення нової організаційної структури, яка базуватиметься на професійних кадрах. «Буде забезпечено механізм внутрішнього контролю шляхом створення служби Генеральної інспекції, яка розслідуватиме злочини, вчинені працівниками прокуратури», – поінформував він.

Також заступник Генерального Прокурора детально зупинився на основних моментах оптимізації прокуратури. «На базі районних прокуратур будуть створені місцеві прокуратури. Всі працівники районних прокуратур зможуть здати відповідні тести як кваліфікаційні, так і на загальні знання», – пояснив він, додавши, що найбільш революційною зміною механізму реорганізації при цьому стане набір керівників місцевих прокуратур виключно через відкритий конкурс. Згідно із чинним законодавством, як зазначив Д. Сакварелідзе, в Україні 638 районних прокуратур, замість яких буде створено 208 місцевих прокуратур.

Генеральний Прокурор В. Шокін у свою чергу зазначив, що згідно із проведеними дослідженнями, в Україні на 100 тис. населення – 32 прокурора, в той час як за європейським досвідом – це набагато менша кількість. «Робота з реформування прокуратури розпочалася вже зараз, незважаючи на певні труднощі, зокрема й економічного характеру», – резюмував В. Шокін [14].

Звернення до передового європейського і світового досвіду, безумовно, не виступає самоціллю, а спирається на конкретні показники діяльності іноземних прокуратур щодо боротьби зі злочинністю та іншими видами правопорушень. У цьому контексті доцільно стисло вказати на узагальнені особливості побудови інституту прокуратури в інших країнах. У звичайних правових системах багатьох країн генеральний прокурор є не тільки членом виконавчої влади, а й верховним юристом держави. У якості генерального прокурора він захищає інтереси народу і має великі повноваження щодо відкриття, розслідування та закриття кримінальних справ. Він також несе значну відповідальність за надання правових консультацій з питань державного управління та урядування. Зокрема, роль генерального прокурора у підтримці законності розглядалася в 50-и незалежних країнах Співдружності під час зустрічі міністрів юстиції на о. Маврикій у 1993 р. Вони дійшли висновку, що функція генерального прокурора є головною у наданні порад представникам уряду щодо прийняття тих чи інших державних законів. Він відіграє важливу роль у контролюванні легітимності дій уряду, дотримання ними міжнародних стандартів прав людини та перевірки нових або запропонованих законів.

Окремо необхідно зазначити, що повноцінне функціонування органів прокуратури можливе лише за умови повної незалежності у здійсненні її повноважень, зокрема і від впливу громадських організацій. Деякі правові системи світу запроваджують посаду незалежного від держави прокурора. Цей підхід застосовують там, де розслідують корупційні скандали у вищих органах влади [12, с. 103–106].

Відтепер українська прокуратура більше не виконуватиме позакримінальну роль, ліквідовуються функції нагляду за додержанням і застосуванням законів та досудового слідства. Органи прокуратури в подальшому не зможуть безпосередньо втручатись у діяльність громадян, громадських організацій та приватних підприємств поза сферою кримінального судочинства. Позитивним нововведенням у новому Законі «Про прокуратуру» є те, що згід-

но із ч. 2 ст. 8 закону, Генеральний Прокурор тепер матиме лише одного першого заступника та п'ять заступників замість восьми [4], крім того передбачено кардинальну оптимізацію структури прокурорської системи, наслідком якої стане різке скорочення штату кадрових працівників та суттєве підвищення фонду заробітної плати. Також ліквідуються спеціалізовані прокуратури, до яких згідно із чинним законом від 05.11.1991 р. належать транспортні, природоохоронні та Дніпровська екологічна прокуратури. Таким чином, значно скоротяться видатки держбюджету на утримання цього правоохоронного органу, тобто вдасться зекономити десятки мільйонів гривень державних коштів. Натомість вони будуть розподілені на інші сфери суспільного життя, виходячи з особливостей планування державного бюджету.

Водночас власне інститут спеціалізованих прокуратур із прийняттям нового Закону «Про прокуратуру» не зникає, оскільки в Україні створено Головну військову прокуратуру та буде розпочато функціонування Спеціалізованої антикорупційної прокуратури. Зокрема, про це в ефірі 5 каналу 17.02.2015 р. заявив новопризначений заступник Генерального Прокурора України Д. Сакварелідзе: «Антикорупційний прокурор підпорядковуватиметься Генеральному Прокурору, але більшу частину свого робочого часу він буде працювати все-таки в Антикорупційному бюро. Тобто він відчуватиме свою відповідальність щодо НАБУ», – заявив він. Д. Сакварелідзе також зазначив, що принцип створення при прокуратурі окремої антикорупційної прокуратури закладений у новому законі. «Там закладено принцип, що в прокуратурі буде створюватися окремий відділ, де працюватимуть конкретно прокурори, які будуть при відрядженні, так би мовити, в Антикорупційному бюро, але вони будуть набиратися тільки через конкурс, за таким же принципом, за яким будуть набиратися всі співробітники Антикорупційного бюро», – зауважив заступник Генерального Прокурора [13].

Згідно зі ст. 8-1 Закону України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 р., керівник Спеціалізованої антикорупційної прокуратури підпорядковується безпосередньо Генеральному Прокурору України, який призначає його на посаду. До загальної структури Спеціалізованої антикорупційної прокуратури входять центральний апарат і територіальні філії, які розташовуються в тих самих містах, в яких і територіальні управління Національного антикорупційного бюро України.

Заступник Генерального Прокурора України – керівник Спеціалізованої антикорупційної прокуратури: 1) представляє Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру у відносинах з іншими суб'єктами; 2) організовує діяльність Спеціалізованої антикорупційної прокуратури; 3) визначає після початку досудового розслідування прокурора, який здійснює повноваження прокурора у конкретному кримінальному провадженні; 4) визначає групу прокурорів, які здійснюють повноваження прокурорів в особливо складному кримінальному провадженні, а також старшого прокурора для керівництва такою групою; 5) погоджує прийняття на роботу та звільнення з роботи працівників Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, які не є прокурорами; 6) контролює ведення та аналіз статистичних даних, організовує вивчення і узагальнення практики застосування законодавства та інформаційно-аналітичне забезпечення підлеглих прокурорів і т.д. [4].

Прокуратура, згідно із Розд. IV закону від 14.10.2014 р. і надалі виконуватиме функції, такі як: 1) нагляд за додержання законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання та досудове слідство; 2) підтримання державного обвинувачення в суді; 3) нагляд за додержання законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян; 4) представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених цим законом [4]. Фактично, прокуратура перетворюється на орган кримінального переслідування з окремими елементами представницьких повноважень, і її призначення у вітчизняному правовому полі здебільшого полягатиме в забезпеченні законності у кримінально-процесуальній та кримінально-виконавчій сферах.

В контексті тематики цієї наукової розвідки вважаємо за доцільне зосередити увагу на тих повноваженнях органів прокуратури, які стосуються організації протидії саме провадам корупції. Як було зазначено вище, згідно зі ст. 10 чинного закону, прокуратура виконує

функцію координації правоохоронних органів у боротьбі проти корупції [5]. Алгоритм такої координації зафіксовано спільним Наказом Генеральної Прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Державної податкової служби України, Міністерства оборони України, Державної митної служби України, Державної прикордонної служби України, Державної пенітенціарної служби України № 43/375/166/353/284/241/290 від 26.04.2012 р. «Про затвердження Положення про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією». Цим Положенням визначено завдання, основні принципи та форми координації [8]. Також координаційна роль прокурора визначена Наказом Генерального Прокурора України № 1/1гн від 16.01.2013 р. «Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції». Відповідно прокурорський нагляд за додержанням законів у сфері запобігання та протидії корупції передбачений і профільним Законом України «Про прокуратуру», і внутрішньовідомчими документами.

Для виконання завдань щодо протидії корупції прокурорам надано широкі повноваження, зокрема починати кримінальні провадження про злочини з ознаками корупції, проводити в них досудове слідство та здійснювати процесуальне керівництво ними, підтримувати державне обвинувачення, здійснювати нагляд за додержанням законів у сфері запобігання і протидії корупції, насамперед в діяльності спеціальних підрозділів по боротьбі з корупцією, координувати діяльність правоохоронних органів, подавати до суду позовні заяви про скасування нормативно-правових актів та рішень, виданих унаслідок вчинення корупційного правопорушення, складати протоколи про адміністративні корупційні правопорушення, брати участь у їх розгляді судом.

На законодавчому рівні в ч. 2 ст. 250 Кодексу України про адміністративні правопорушення закріплено обов'язкову участь прокурора у судовому розгляді адміністративних справ про корупційні діяння. Водночас у ч. 2 ст. 257 КУпАП до останнього часу було зазначено щодо направлення прокурору повідомлення про складання протоколу із вчинення адміністративного корупційного правопорушення [6]. Однак останні законодавчі зміни засвідчили, що вітчизняний парламент не вважає за необхідне повідомляти органи прокуратури про складання таких протоколів, хоча ця позиція є досить суперечливою, виходячи із того, що саме прокуратура є координуючим органом у сфері протидії корупції, а відповідно повинна володіти повною інформацією про хід адміністративного провадження. При цьому посилення на те, що згідно з новим Законом України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 р. в Україні ліквідовано функцію нагляду за додержанням і застосуванням законів, є безпідставним, оскільки повноваження прокурора, передбачені Кодексом України про адміністративні правопорушення, за своєю правовою природою не є наглядовими. Наглядом можна вважати повноваження прокуратури щодо перевірки законності здійснення адміністративного провадження контролюючими органами, однак участь самої прокуратури в такому провадженні фактично є п'ятою функцією прокуратури, яка хоч офіційно і не закріплена ні в Конституції України, ні в Законі «Про прокуратуру», але передбачена профільним кодексом і успішно реалізується протягом останніх 25-и років.

На внутрішньовідомчому рівні антикорупційна складова роботи прокуратури врегульована Наказом Генерального Прокурора України від 25.06.2013 р. № 10гн «Про організацію діяльності органів прокуратури у сфері запобігання і протидії корупції», який створено з метою забезпечення належного функціонування органів прокуратури у цій площині, підвищення їх ефективності. Такий нормативно-правовий акт як основоположне завдання містить базову вимогу до прокурорських працівників: із застосуванням наданих законом повноважень забезпечувати невідворотність відповідальності за корупційні правопорушення, поновлення порушених прав і свобод громадян та інтересів держави, відшкодування збитків, завданих такими діяннями, виявлення та усунення причин і умов, що сприяли їх вчиненню [9].

Органи прокуратури залучили до ряду антикорупційних заходів, передбачених Державною програмою щодо запобігання і протидії корупції на 2011–2015 рр. (затвердженою Постановою Кабінету Міністрів України від 28.11.2011 р. № 1240), яка втратила чинність 13.05.2015 р., зокрема до заходів щодо вдосконалення системи спеціально уповноважених

суб'єктів у сфері протидії корупції (Розд. IX), удосконалення інституту відповідальності за корупційні правопорушення (Розд. XII) і т.д. [7]. Цікаво зауважити, що нині стратегічні етапи, суб'єкти та об'єкти боротьби з корупційними проявами сформульовані в Законі України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки» [2]. Зрозуміло, що національна стратегія на 2014–2017 рр. у багатьох ключових параметрах кардинально відрізняється від попередньої, оскільки максимально враховує європейські стандарти антикорупційної діяльності і відштовхується від абсолютно іншої інституційної побудови системи суб'єктів боротьби з корупцією. При цьому державна програма на виконання Антикорупційної стратегії на 2014–2017 рр. станом на сьогодні не розроблена, що створює проблеми у реалізації вказаної стратегії.

Водночас стрижнева роль прокурорської системи у протидії корупції потребує максимально суворого дотримання її кадровими працівниками вимог морально-етичних норм, передбачених національним законодавством. Закон України «Про правила етичної поведінки» від 17.05.2012 р. № 4722-VI, який втратив чинність 26.04.2015 р. на підставі Закону України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 р., визначав керівні норми поведінки осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, зокрема і прокурорів, під час виконання ними службових повноважень та порядок притягнення їх до відповідальності за порушення таких норм [3].

Незважаючи на втрату цим законом чинності, самі морально-етичні правила поведінки залишаються закріпленими юридично, оскільки вони сформульовані в Наказі Генерального Прокурора України № 123 від 28.11.2012 р. «Про затвердження Кодексу професійної етики та поведінки працівників прокуратури», що схвалений Всеукраїнською конференцією працівників прокуратури [10].

По суті, вищевказаний кодекс є продовженням Загальних правил поведінки державного службовця, затверджених Наказом Головного управління державної служби України від 04.08.2010 р. № 214. Ці загальні правила є узагальненням стандартів етичної поведінки, добросовісності та запобігання конфлікту інтересів у діяльності державних службовців, а також способів врегулювання конфлікту інтересів. Вони ґрунтуються на Конституції України та визначених ст. 3 Закону України принципах державної служби, спрямовані на підвищення авторитету державної служби та зміцнення репутації державних службовців, а також інформування громадян про норми поведінки, яких вони мають очікувати від державних службовців. При прийнятті на державну службу кожна особа зобов'язана ознайомитись із цими загальними правилами, про що робиться письмовий запис у її особовій справі [11]. Вказане свідчить про ключове значення цього нормативного документа в діяльності публічних службовців, зокрема в питанні запобігання корупційним проявам у їх роботі.

У межах внутрішньовідомчого нормативного регулювання антикорупційної діяльності Генеральною Прокуратурою України видано також ряд інших наказів та розпоряджень. До таких належать, наприклад, Інструкція про порядок обліку кримінальних та адміністративних корупційних правопорушень, затверджена Наказом Генпрокуратури, МВС, СБУ, Державної податкової служби, Міноборони, ДСА України від 05.08.2011 р. № 83/519/311/463/483/122, Розпорядження Генерального Прокурора України № 85 від 20.06.2011 р. «Про встановлення в органах прокуратури єдиних критеріїв віднесення кримінальних справ про корупційні злочини до категорії резонансних» та деякі інші підзаконні акти.

Висновки. Отже, за результатами дослідження прокурорської діяльності щодо боротьби з корупцією у контексті реформи системи органів прокуратури України можна, що:

1. Діяльність органів прокуратури України щодо боротьби з корупцією базується на функціях і повноваженнях, передбачених законами України «Про прокуратуру» від 05.11.1991 р. та «Про прокуратуру» від 14.10.2014 р. Реформа прокурорської системи, започаткована новим профільним законом, кардинально змінює філософію та систему роботи прокуратури. Це свідчить про те, що антикорупційна діяльність залишається пріоритетом прокурорської діяльності і потребує вироблення нових шляхів підвищення ефективності боротьби з корупцією.

2. Останні законодавчі зміни в функціонуванні органів прокуратури України ґрунтуються на використанні передового світового і зокрема європейського досвіду та передбачають кардинальні нововведення, до яких належать передусім такі: створення Спеціалізованої антикорупційної прокуратури; ліквідація функції нагляду за додержанням і застосуванням законів; оновлення функції представництва інтересів громадянина і держави в суді у випадках, передбачених законом; введення механізмів прокурорського самоврядування, таких як діяльність Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів, Всеукраїнської конференції працівників прокуратури та Ради прокурорів України.

3. Прокуратура України залишається системоутворюючим та ключовим правоохоронним органом щодо боротьби з корупцією в Україні, оскільки продовжує відігравати координуючу роль у діяльності правоохоронних органів щодо протидії злочинності в Україні. Вона визначена як спеціально уповноважений суб'єкт протидії корупції і, незважаючи на існування Національного антикорупційного бюро України та Національного агентства з питань запобігання корупції, а також важливу роль органів внутрішніх справ у розслідуванні корупційних злочинів, формує в сучасних умовах порядок денний антикорупційної діяльності державного апарату та виступає визначальним елементом реалізації антикорупційної політики держави.

На підставі викладених висновків вбачається за доцільне запропонувати певні нововведення.

1. Відновити дію ч. 2 ст. 257 КУпАП, яка передбачала направлення прокурору повідомлення про складання протоколу про вчинення адміністративного корупційного правопорушення, у випадках коли такий протокол складено іншим суб'єктом адміністративного провадження, з метою оперативного та дієвого реагування прокурора на порушення закону і участь в судовому розгляді адміністративної корупційної справи.

2. Необхідно в стислі строки розробити Державну програму на виконання Антикорупційної стратегії на 2014–2017 рр., в якій чітко визначити джерела фінансування, систему та роль суб'єктів реалізації даної програми, розробити межі відповідальності та конкретні заходи, які мають проводити органи прокуратури України.

Список використаних джерел:

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань удосконалення діяльності прокуратури : Закон України від 18.09.2012 № 5288-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5288-17>.

2. Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки : Закон України від 14.10.2014 р. № 1699-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1699-18>.

3. Про правила етичної поведінки : Закон України від 17.05.2012 р. № 4722-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4722-17>.

4. Про прокуратуру : Закон України від 14.10.2014 р. № 1697-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>.

5. Про прокуратуру : Закон України від 05.11.1991 р. № 1789-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1789-12>.

6. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 07.12.1984 р. № 8073-X [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/80732-10>.

7. Про затвердження Державної програми щодо запобігання і протидії корупції на 2011–2015 роки : постанова Кабінету Міністрів України від 28.11.2011 р. № 1240 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1240-2011-п>.

8. Про затвердження Положення про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією : Наказ Генеральної Прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Державної податкової служби України, Міністерства оборони України, Державної митної служби

України, Державної прикордонної служби України, Державної пенітенціарної служби України від 26.04.2012 р. № 43/375/166/353/284/241/290 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.customs.com.ua/php/document.php?ISN=55664>.

9. Про організацію діяльності органів прокуратури у сфері запобігання і протидії корупції : Наказ Генерального Прокурора України від 25.06.2013 р. № 10гн [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.gp.gov.ua/ua/gl.html?_m=publications&_t=rec&id=94102.

10. Про затвердження Кодексу професійної етики та поведінки працівників прокуратури : Наказ Генерального Прокурора України від 28.11.2012 р. № 123 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.gp.gov.ua/ua/kodet.html?_m=publications&_t=rec&id=113992.

11. Про затвердження Загальних правил поведінки державного службовця : Наказ Головного управління державної служби України від 04.08.2010 р. № 214 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z1089-10>.

12. Дж. Поуп. Боротьба з корупцією. Елементи системи державної невідкупності / Поуп Дж. – Рівне, 2011. – 488 с.

13. В Україні створять посаду антикорупційного прокурора // lb.ua вибране для всіх [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://ukr.lb.ua/news/2015/02/17/295805_ukraini_stvoryat_posadu.html.

14. Відбулася презентація стратегії реформування Генеральної Прокуратури України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.gp.gov.ua/ua/news.html?_m=publications&_t=rec&id=152078.

